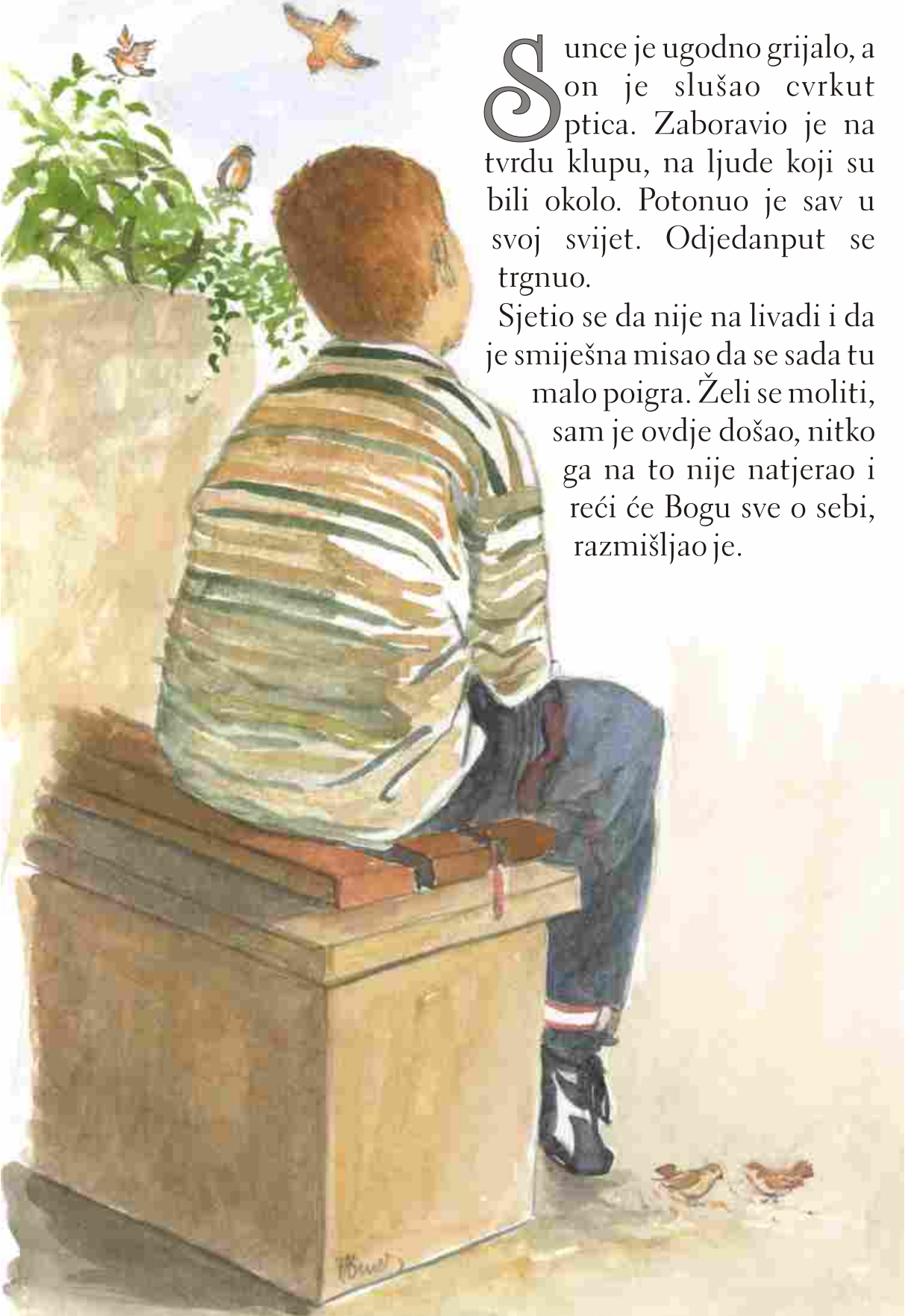

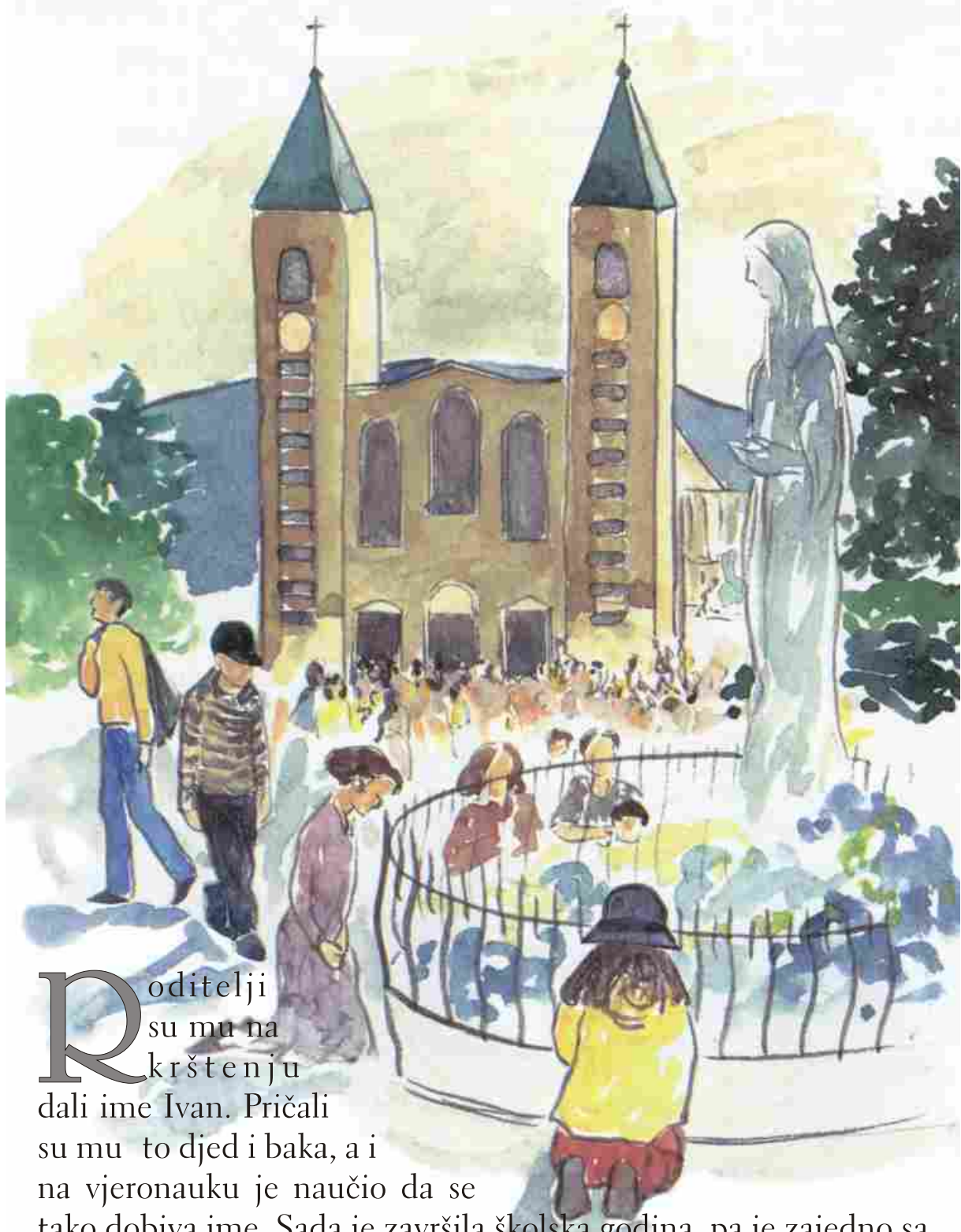
————— Miljenko Stojić —————

IVAN POD KRIŽEM

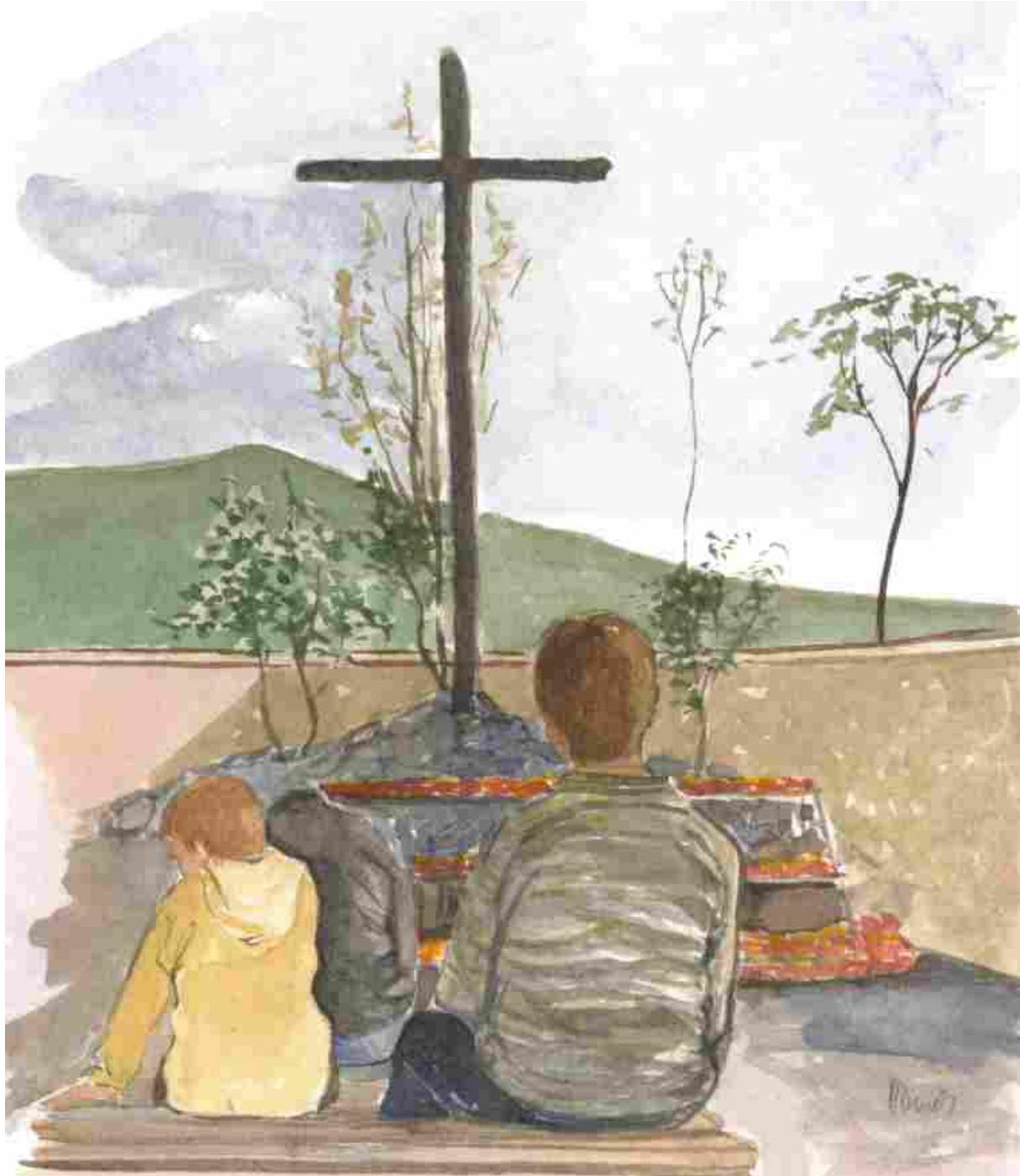

Sunce je ugodno grijalo, a
on je slušao cvrkut
ptica. Zaboravio je na
tvrdu klupu, na ljude koji su
bili okolo. Potonuo je sav u
svoj svijet. Odjedanput se
trgnuo.

Sjetio se da nije na livadi i da
je smiješna misao da se sada tu
malo poigra. Želi se moliti,
sam je ovdje došao, nitko
ga na to nije natjerao i
reći će Bogu sve o sebi,
razmišljao je.

Roditelji su mu na krštenju dali ime Ivan. Pričali su mu to djed i baka, a i na vjeronauku je naučio da se tako dobiva ime. Sada je završila školska godina, pa je zajedno sa svojim razredom i učiteljicom došao u Svetište Kraljice mira u Međugorju. Dok su se drugi rastrčali kupiti nešto za uspomenu, on je osjetio želju pomoliti se pred križem.

Istina je da je danas prvi put u Svetišću, ali sjeća se dobro što su njegovi ukućani i susjedi govorili o svemu onome što se ovdje događa. Razmišljao je o tome dok je gledao u križ postavljen kraj crkve sv. Jakova, a preko njega na brdo Križevac i na križ tamo postavljen. Ne sjeća se baš točno kada je podignut taj križ, ali zna da je to bilo prije II. sv. rata. To je dobro upamtio, budući da nije volio rat.

Križ je zbog nečega uvijek volio. Ne zna zbog čega, ali rekli su mu da se vrlo rano naučio prekrižiti i izmoliti Oče naš, kao i Anđele čuvaru.

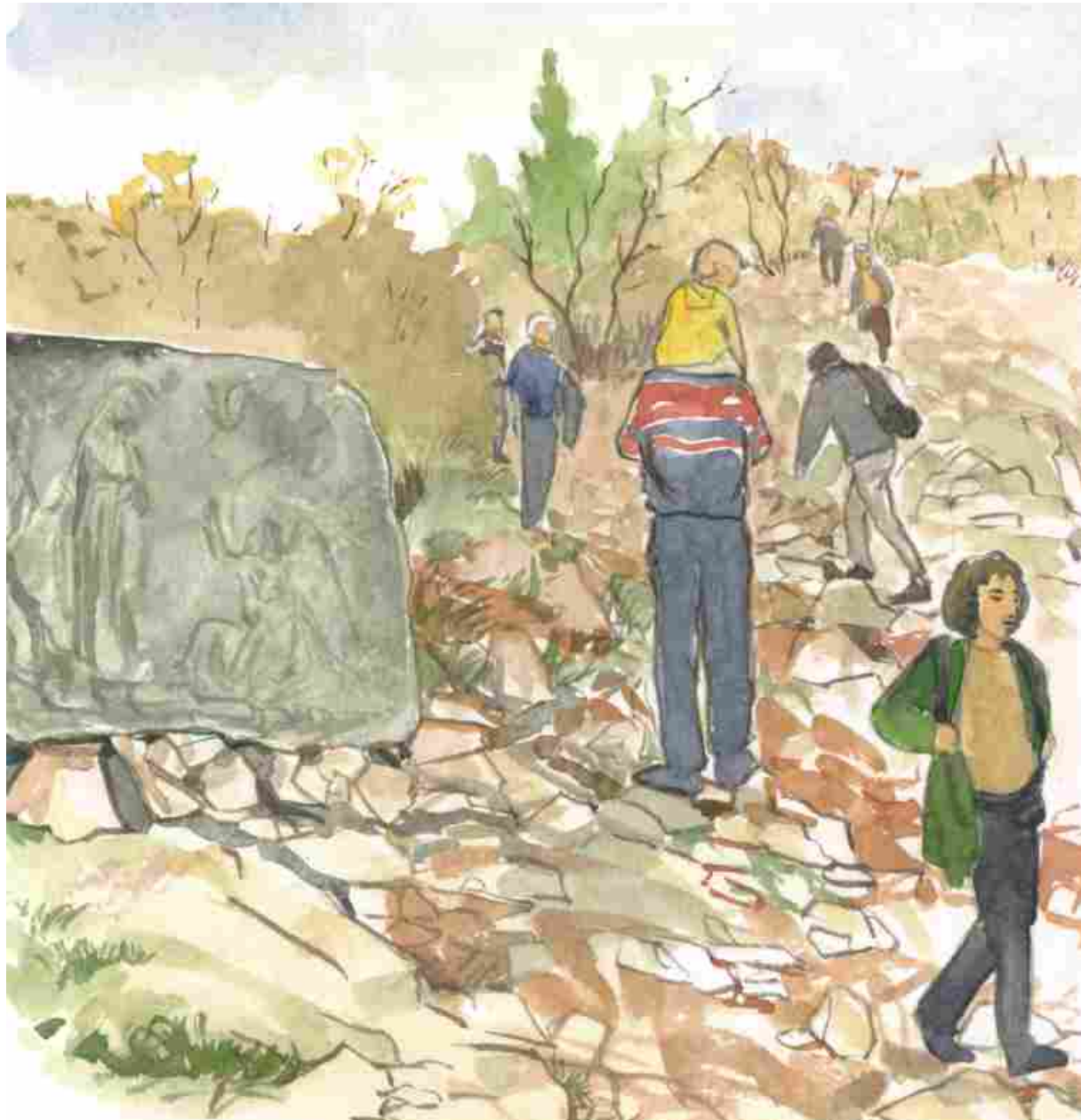
Poslije mu je mama govorila da svatko ima i nosi svoj križ. Nije ju razumio, no čini mu se da sada polako počinje shvaćati što bi to moglo značiti.

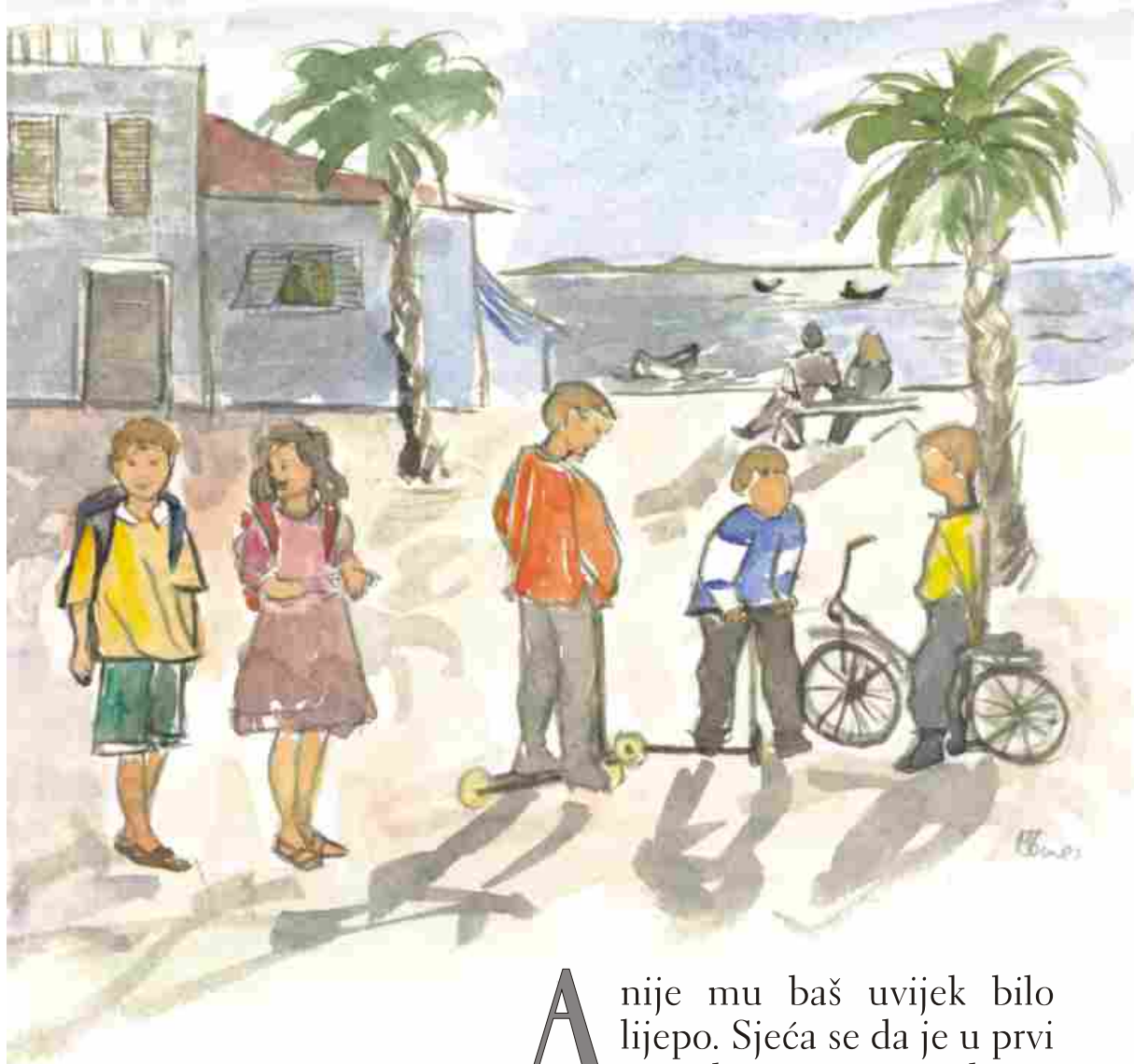
O n puno voli svoju mamu. Kupila mu je knjige za školu, najdražu igračku koju ima. Istina je da se ne k a d a m a l o posvađaju, kao i t o d a g a nekada mama kazni. Obično je t o o n d a k a d a n i n a k o n njezina dugog govora ne bi prihvatio da je pogriješio ili b i t a p o g r j e š k a prevršila svaku mjeru. Ipak, ubrzo bi se pomirili kao da se ništa nije bilo dogodilo. Sada Kraljicu mira moli da pomogne mami ne misliti toliko na tatu.

Da, volio bi on da je tata tu, ali njega nema. Nije da zavidi onima koji ga imaju, ali ipak bi bilo drugačije s njim. Igrali bi se zajedno, šalili, a ne bi s mamom nosio cvijeće na njegov grob. On je, naime, poginuo jednoga dana na prvoj crti bojišnice. Kažu da je bio jedan od najboljih ljudi u mjestu i da mu je pokop zbog toga bio veličanstven. On se toga ne sjeća, ali mama mu je kada je pošao u školu dala hrvatsku zastavu kojom je bio pokriven tatin lijes i odličja koja je dobio u bitkama. Toga se sjeća i sve to čuva kao nešto najdragocjenije.

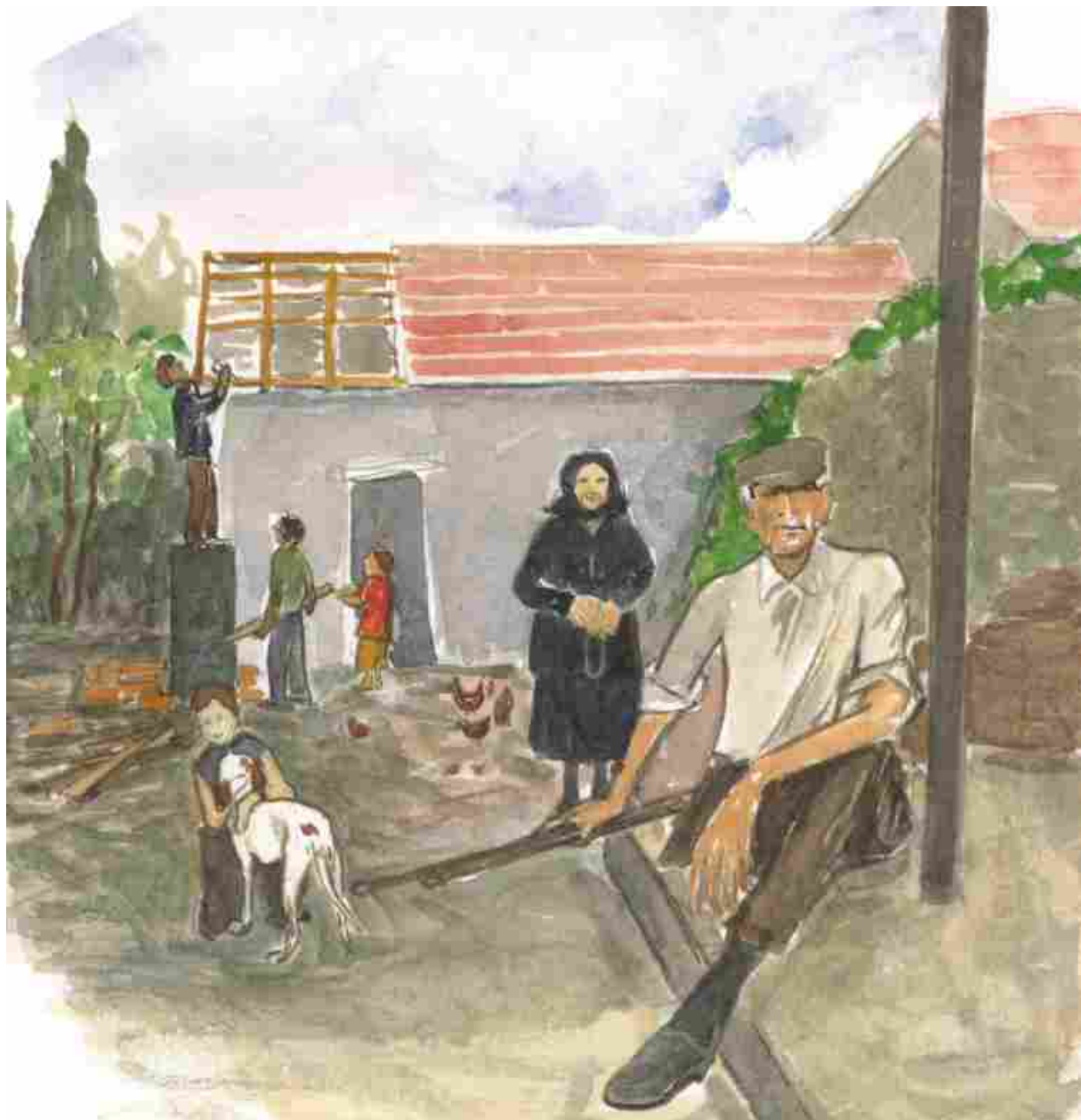

Uvjeran je da Kraljica mira voli njegova tatu i da je sada s njom u raju. Zbog toga želi otići na Brdo ukazanja gdje se ona ukazala 24. lipnja 1981. Kako je to samo dobro upamtio! Tata ga je jedanput gore nosio na vratu. Vidio je to na slici u maminom (i svojem) albumu. To znači da je barem po drugi put ovdje, a ne po prvi kako je maloprije mislio. Ma dobro, važno je da dolazi i da je sretan. Baš kao u svojoj kući.

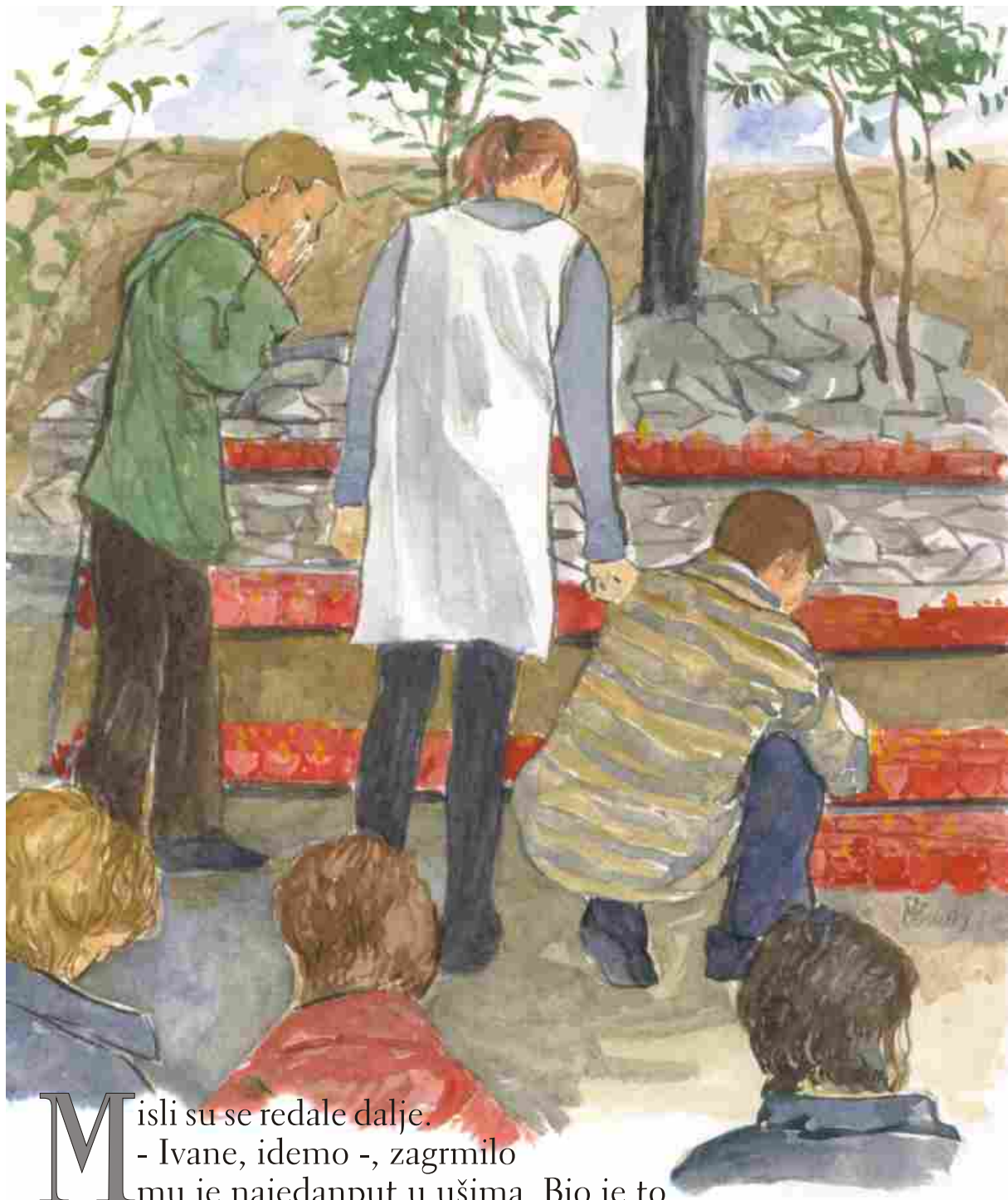

A nije mu baš uvijek bilo lijepo. Sjeća se da je u prvi razred pošao u jednom ribarskom mjestu na obali Jadranskog mora. Volio je i školu i ostalu djecu, ali mu je uvijek smetalo što su mu govorili da je prognanik. Mamu je poslije o svemu pitao i ona mu je sve lijepo objasnila.

Ipak, teško mu je bilo razumjeti da se može biti prognanikom u svojoj domovini. Svejedno je gdje živiš, važno je samo da imaš domovinu, mislio je.

Jednoga lijepoga dana vratio se u Bosnu. Još se sjeća kako je prolazio Hercegovinom i kako je na prvi pogled zavolio taj kraj. Ali, voli on i svoju Bosnu. Kako je lijepo kada se zimi saonicama spustiš niz strminu ili ljeti kad se napiješ hladne vode s bistrog izvora. Još samo da mama uspije do kraja popraviti kuću koju su oštetili zli ljudi. Pomažu joj u tomu susjedi, ali i oni su siromašni. Kada odraste, mama i susjedi moći će se osloniti na njega. Izrast će u poštovanog čovjeka kao i njegov tata, druge nema.

Misli su se redale dalje.
- Ivane, idemo -, zagrmilo
mu je najedanput u ušima. Bio je to
njegov najbolji prijatelj Zlatko zajedno s prijateljicom Ivanom. Ali
kako da pođe kada se ni pomolio nije. Ta samo je razmišljao. - Doći
ću ja, Bože, i drugi put -, rekao je. Znam da voliš i ovo i da ćeš
čuvati i mamu, i baku, i djeda, i ... tatu, a i ... mene.
Zapalio je svijeću i bacio još jedanput pogled prema Križevcu. A
on kao da mu se nasmiješio i domahnuo.

INFORMATIVNI CENTAR
mir
MEĐUGORJE

Nakladnik: Informativni centar "Mir" Međugorje; CVITAK Međugorje, 2001.
Za nakladnika: fra Miljenko Stojić • www.medjugorje.hr/miljenko
Ilustracije: s. Milena Tomas, akademska slikarica • Urednik: Krešimir Šego
Tisak i priprema: Franjevačka tiskara FRAM - Mostar • Za tiskaru: fra Ivan Sevo